

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЯТА.

За радости-шы и скърби-шы на домашныя живощь.

(Продълженіе.)

1. Не нещастіе-то, нъ страхъ-тъ, что иди отъ него, е кой-то смущава душѣ-тъ ни повече.

2. Отъ скърби-ты най голѣма е грыжя-та, не че тя по себе си е нѣчто зло, нъ понеже ты, като малодушествувашь, считашь ѣ за зло.

3. Всякой человекъ и самый най благополучный има свои-ты си грыжи. Всичкы общо управять испитливыя си погледъ къмъ бѣдѣщность-тъ, обаче тя какво ще донесе, тѣмъ е неявно. Най благополучный не знае, ако до утрѣшныя день ще сѣществува.

4. Не мысли домашнѣ-тъ грыжѣ за най тежкѣ, та за това да отбѣгвашь брачно-то общежитіе! Зачто-то домашный животъ умножава число-то на грыжи-ты, обаче не и тяготѣ-тъ имъ.

5. Домашны-ты грыжи доносятъ домашно благополучіе. Тѣ сѣ аромати-ти на живота, и кой-то нѣма грыжи, той нѣма нито чувства.

6. Колко-то по разнovidны грыжи послѣдуютъ домашныя ти животъ, толкось по вече ще ся повѣришь на Бога, твоя съхранитель. Кой-то само за себе си ся грыжи, той лесно навикнува да ся подпира на собственны-ты си силы.

7. Обаче колко-то повече си свързѣнъ съ человекѣ-тъ чрѣзъ свързкѣ-тъ на любовь-тъ, толкось по милостивъ ставашь въ нейны-ты сѣжденія, толкось и по человекѣлюбивъ въ чувства-та.